

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, zast. JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, advokátem se sídlem Klimentská 1207/10, Praha 10, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. ÚOHS-R307/2015/IN-00548/2016/310/TPa a rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2015, č. j. ÚOHS-V0201/2015/IN-25325/2015/440/PŠk, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2017, č. j. 62 A 36/2016 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta se sídlem Klimentská 1207/10, Praha 10, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno výše specifikované rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného a uložena žalovanému povinnost poskytnout žalobkyni informace požadované v její žádosti ze dne 18. 8. 2015. Žalobkyně se svojí žádostí domáhala zpřístupnění a zaslání aktuálního spisového řádu, včetně spisového a skartačního plánu, žalovaného, alternativně zpřístupnění takových částí spisového řádu, které se týkají pravidel ukládání, archivace, vyřazování, odstraňování a skartace dokumentů vedených žalovaným, to vše na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobkyně spisový řád, včetně spisového a skartačního plánu, požadovala z důvodu posouzení oprávněnosti postupu žalovaného, který vedl ke zničení dokumentů, které žalovaný získal při předběžném šetření vedeném u žalobkyně pod sp. zn. P615/2008/DP v součinnosti se soukromým

subjektem, na nějž přenesl část své činnosti, a které z důvodu jejich zničení žalobkyni neposkytl.

[2] Žalovaný jak rozhodnutím svým, tak rozhodnutím svého předsedy, spisový řád, spisový a skartační plán, neposkytl s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, který právo na přístup k informacím omezuje tak, že povinný subjekt nemusí poskytnout informace, které se vztahují výlučně k jeho vnitřním pokynům a personálním předpisům. Spisový řád, včetně spisového a skartačního plánu, jsou interní akty směřující výhradně „dovnitř" žalovaného, neboť upravují postup při zajišťování odborné správy dokumentů došlých i vzešlých z jeho činnosti včetně jejich příjmu, evidence, rozdělování, vyhotovování, ukládání a vyřazování ve skartačním řízení, a proto mají povahu vnitřního pokynu, který nemusí být dle výše uvedeného ustanovení zákona o přístupu k informacím poskytnut. Neposkytnutí těchto interních předpisů navíc žalobkyni nezpůsobí žádnou reálnou újmu, naopak jejich poskytnutí by mohlo vést k nenapravitelnému poškození práv třetích osob, jež žalovanému poskytují informace v dobré víře, a také k ohrožení bezporuchovosti výkonu státní správy prováděné žalovaným.

[3] Krajský soud na základě podané žaloby však předestřený důvod omezení práva na informace, tak jak jej žalovaný prezentoval ve svých správních rozhodnutích, a tedy neposkytnutí spisového řádu, včetně spisového a skartačního plánu, neshledal s následujícím odůvodněním. Jestliže žalobkyně nebyla schopna jí legitimně původně požadované dokumenty, jež byly získány při předběžném šetření, získat, neboť byly údajně zničeny, pak měla jistě právo na informaci, zda údajné zničení požadovaných dokumentů proběhlo v souladu se spisovým řádem. Údajným zničením dokumentů nepochybně přestal spisový řád působit výhradně „dovnitř" žalovaného a již z tohoto důvodu jej jako celek za výlučně vnitřní akt považovat nelze. Krajský soud uzavřel, že výklad žalovaného, na základě kterého spisový řád, spisový a skartační plán, neposkytl, by nutně vedl k tomu, že by bylo zcela na jeho libovůli, zda konkrétní požadovaný dokument předčasně zničí či jej za řádně zničený alespoň bude označovat, a to bez možnosti jakéhokoliv ověření zákonnosti (souladnosti se spisovým řádem). Takový výklad, a to tím spíše ve shora uvedeném kontextu, ve kterém se žalobkyně snaží získat přístup k informacím získaným v rámci předběžného šetření, které se jí týkají a o nichž měl žalovaný komunikovat s jiným soukromým subjektem, naplňuje znaky administrativní absurdity s nedůvodným využitím § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, který nemůže být pod právní ochranou, a proto obě žalobou napadená rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobkyni jí požadovaný spisový řád, včetně spisového a skartačního plánu.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu v otázce poskytnutí žalobkyní požadovaných informací (spisového řádu, spisového a skartačního plánu). Je názoru, že jde o interní akty týkající se organizace čistě „uvnitř" žalovaného a žádným způsobem nepůsobí na další osoby stojící mimo organizaci žalovaného, a proto nemusí být dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnuty. Jejich poskytnutí by bylo v rozporu s veřejným zájmem na zajištění řádného chodu žalovaného a zachování

důvěry subjektů, které mu poskytují informace a dokumenty v dobré víře v jeho schopnost zajistit jejich ochranu, jako nezbytných předpokladů ochrany hospodářské soutěže. Rozsudek krajského soudu trpí z tohoto důvodu nezákonností, pro kterou navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobkyně

[5] Žalobkyně považuje rozsudek krajského soudu po věcné i právní stránce za bezchybný. Argumentaci žalovaného, kterou ostatně uvádí opakovaně, pokládá za účelovou a nesprávnou jak ohledně nemožnosti působení spisového řádu do svého právního postavení, tak ohledně možného narušení chodu organizace žalovaného a důvěry subjektů způsobené poskytnutím spisového řádu. Žalobkyně je názoru, že spisový řád má přímý dopad do jejího právního postavení, neboť bez znalosti pravidel v něm obsažených by nebyla schopna ověřit, zda zničení informací, které se týkaly její osoby a byly žalovaným shromážděny v její věci, bylo po právu či nikoliv. Opodstatněnost svého požadavku na poskytnutí spisového řádu, spisového a skartačního plánu, potvrzuje tím, že po jeho poskytnutí na základě rozsudku krajského soudu zjistila, že jí původně požadované informace byly zničeny neoprávněně, tedy v rozporu se spisovým řádem. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a uložení povinnosti žalovanému k náhradě nákladů řízení.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen zaměstnancem s vysokoškolským vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána a které jsou uvedeny výše v části II. tohoto rozsudku. Stěžejní posouzení celé věci spočívá v povaze požadovaných vnitřních předpisů žalovaného (spisového řádu, spisového a skartačního plánu) z hlediska jejich působení do právní sféry žalobkyně a tedy zda lze uplatnit výjimku dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a žalobkyni je neposkytnout.

[8] Rozhodovací praxe zdejšího soudu rozlišuje formální a materiální (obsahové) znaky interních normativních aktů povinných subjektů ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž rozhodujícím kritériem pro určení toho, zda povinný subjekt není povinen svůj interní předpis žadatelům o informaci poskytnout, je znak obsahový, tedy zda interní předpis upravuje postupy, které se projeví výhradně uvnitř povinného subjektu a zároveň jeho právní účinky nedopadají do práv a právem chráněných zájmů dalších osob. Pokud není obsahový znak vnitřního předpisu naplněn, tedy vnitřní předpis působí navenek povinného subjektu a dopadá do práv osob stojících mimo, nelze jej neposkytnout ani s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 - 89, publ. pod č. 1532/2008 Sb. NSS, ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 120/2017 - 37).

[9] Postup stěžovatele, který v této konkrétní věci na základě žádosti žalobkyně dle zákona o svobodném přístupu informací neposkytl svůj spisový řád, spisový a skartační plán, odporuje nejen rozhodovací praxi zdejšího soudu, nýbrž i zákonu. Žalobkyní původně požadované informace měly být totiž dle spisového řádu zničeny, a proto jí nebyly poskytnuty, což je jasný příklad působení tohoto vnitřního předpisu do ústavně zakotveného práva na informace. Je logickým a legitimním požadavkem žalobkyně, že chtěla ověřit, zda zničení proběhlo v souladu s těmito předpisy, přičemž jejich neposkytnutím by se její právo na informace stalo v souvislosti s postupem žalovaného iluzorním, neboť tímto postupem by mohl nejen jí odmítat poskytnutí informací bez možnosti veřejné kontroly. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, na jehož přiléhavé odůvodnění rovněž odkazuje, a kasační námitky tak shledává jako nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně však měla ve věci plný úspěch, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku uložil stěžovateli nahradit důvodně vynaložené náklady, které žalobkyni v řízení o kasační stížnosti vznikly.

[12] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 8. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci žalobkyně náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč. Žalovaný je povinen uhradit celkovou částku 4 114 Kč žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu